

F A N T A S Y

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

M A R K

L A W R E N C E

P R I N Ţ U L

S P I N I L O R

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
IMPERIUL FĂRÂMIŢAT

F A N T A S Y

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
ROXANA GAMARŢ

Trei

EDITORI:

Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:

Magdalena Mărculescu

REDACTOR:

Bogdan Perdivară

DESIGN:

Faber Studio
Ilustrație copertă: © Andrei Gamart

DIRECTOR PRODUCȚIE:

Cristian Claudiu Coban

DTP:

Corina Rezai

CORECTURĂ:

Ana-Maria Tamaș
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAWRENCE, MARK

Prințul spinilor / Mark Lawrence ; trad.: Roxana Gamart. –
București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-831-5

I. Gamart, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Prince of Thorns

Autor: Mark Lawrence

Copyright © Mark Lawrence 2011

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN : 978-973-707-831-5

*Aș dori să le mulțumesc lui Helen Mazarakis și
lui Sharon Mack pentru ajutor și sprijin*

*Lui Celyn, părțile cele mai bune
n-au fost niciodată stricate*

ARROW

BELPAN

NORMARDY

MLASTINILE
KEN

1

Corbii! Întotdeauna corbii... Au coborât pe frontoanele bisericii înainte ca răniții să devină cadavre. Înainte chiar ca Rike să fi terminat cu tăiatul degetelor de la mâini și cu smulsul inelelor de pe degete. M-am lăsat pe spate, proptindu-mă în stâlpul spânzurătorii, și am clătinat din cap spre păsări — erau pe puțin o duzină, aliniat într-un singur șir negru, cu priviri fixe și atotștiutoare.

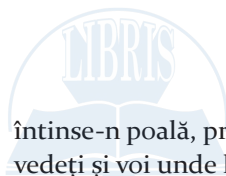
Piața din mijlocul orașelului se înroșise. Sânge în canalele de scurgere, sânge pe lespezile de piatră de sub picioare, sânge în fântână. Leșurile zăceau expuse cum fac leșurile de obicei. Unele păreau chiar hazlii, cu mâinile lipsite de degete întinse spre cer, altele erau cuprinse de pace, ghemuite protector în jurul propriilor răni. Muștele roiau deasupra răniților ce încă se zvârcoleau. Unul într-o parte, altul în cealaltă, unii orbi, alții încercând să scape, trădați toți de anturajul lor bâzâitor.

„Apă! Apă!“

Muribunzii ăștia! Mereu cer apă. Ciudat lucru, la mine e de-a-ndoaselea când ucid, mi se face sete.

Bun, deci asta a fost Mabberton. Două sute de fermieri morți, zăcând fără suflare, cu coasele și topoarele împrăștiate pe lângă ei. Acum, na, ce să zic, eu i-am avertizat că noi din asta trăim. I-am zis asta lui Bovid Tor, conducătorul lor. Le-am dat șansa asta, eu întotdeauna le dau o șansă. Dar au vrut sânge și măcel. Și asta au căpatat.

Războiul, prieteni, e un lucru frumos. Ția de zic altfel bat câmpii, nu știu ce vorbesc. Dacă ar fi să mă mișc de aici și să merg pân' la bătrânul Bovid, căzut lângă fântână, cu mațele

întinse-n poală, probabil că el ar avea alt punct de vedere. Dar vedeți și voi unde l-a adus obiceiul de-a se contrazice cu alții.

— Viermi sărăntoci ce sunteți!

Rike a aruncat un pumn întreg de degete peste burdihă-nul spintecat al lui Bovid. A pornit apoi spre mine, cu mâna întinsă, arătându-mi prada pe care o strânsese, de parcă eu aș fi avut vreo vină.

— Uite și tu! Un inel de aur. Unul singur! Un sat întreg și-un singur inel de aur, să fiu al dracu'. Îmi vine să-i învii pe toți la loc și să-i mai tai o dată. Ai dracu' fermieri de căcat!

Chiar ar fi făcut-o, dacă ar fi putut: era un nenorocit capabil de orice, lacom să facă rău. L-am privit drept în ochi, fără să clilesc.

— Stai ușor, frate Rike. Sunt mai multe feluri de aur în Mabberton.

I-am aruncat o privire de avertizare. Înjurăturile lui spulberaseră toată magia momentului; în plus, trebuia să fiu dur cu el. Întotdeauna era pe punctul de-a o lua razna când se încheia o bătălie, mereu însetat după mai mult. M-am uitat la el, dându-i de-nțeleș că sunt gata să-i dau mai mult. Mai mult decât ar fi putut duce. A mârâit, a strâns inelul însângerat în pumn și și-a vârât cuțitul înapoi în teaca de la cingătoare.

Apoi a apărut Makin, care a întins brațele, cuprinzându-ne pe amândoi pe după umeri și bătându-ne peste armuri cu mâinile înmănușate. Dacă Makin se pricepea la ceva, apăi asta era — știa cum să potolească lucrurile.

— Fratele Jorg are dreptate, Micule Rikey. Avem o ditamai comoara de găsit.

Își câștigase dreptul de a-l striga pe Rike „Micul Rikey“ pentru că era mai înalt cu un cap decât oricare dintre noi și cam de două ori mai solid. Makin era un izvor nesecat de glume. Le spunea celor pe care îi ucidea, dacă avea destul timp să o facă. Îi plăcea să-i vadă dând ortul popii cu zâmbetul pe buze.

— Ce comoară? s-a interesat Rike, încă ursuz.

— Când dai de fermieri, peste ce altceva mai dai, Micule Rikey?

Makin a ridicat sugestiv sprâncenele.

Rickey și-a ridicat viziera, delectându-ne pe amândoi cu mutra lui pocită. Mă rog, să zicem că era mai degrabă brutală decât pocită. Eu, unul, cred că cicatricile îl făceau să arate mai bine.

— Vaci?

Makin a strâns din buze. Nu îmi plăceau buzele lui, prea groase și prea cărnoase, dar îi iertam neajunsul ăsta pentru poantele pe care le făcea și pentru omorul pe care-l semăna cu buzduganul ăla al lui.

— Păi, bine, atunci poți să rămâi cu vacile, Rikey, Micuțule! Eu, unul, mă car să caut o fată de fermier, sau trei, până nu le termină ăștialaltți pe toate.

Au luat-o, deci, din loc. Rike se hăhăia în stilul lui inconfundabil — un fel de „hâr, hâr, hâr“, de parcă ar fi încercat să scuipe din gât un os de pește.

I-am privit cum dărmă ușa casei lui Bovid, aflată de cealaltă parte a bisericii, o casă bună, cu acoperiș înalt, cu lespezi de piatră și o grădiniță de flori în față. Bovid i-a urmărit și el cu privirea, dar fără să-și poată întoarce capul după ei.

Am ridicat ochii spre stolul de corbi, m-am uitat apoi la Gemt și la frate-său, Maical, un tip pe jumătate debil, cum tăiau căpățâni — Maical le aduna în cotigă, iar Gemt le reteza cu toporul. Un lucru frumos, vă spun eu. Cel puțin să privești așa ceva. Sunt de acord că războiul pute rău. Dar în scurt timp urma să dăm foc locului și putoarea avea să se transforme în fum. Inele de aur? Nu-mi mai trebuia altă plată.

— Băietee! a strigat Bovid, cu vocea stinsă, ca unei fantome.

M-am apropiat de el și m-am sprijinit în sabie. Mă cuprinsese brusc o moleșală ce-mi înmuia brațele și picioarele.

— Ai face bine să ciripești repezător ce-ai de ciripit, fermierule. Fratele Gemt se apropie cu toporul. Harșt-harșt!

Nu părea prea îngrijorat. E greu să sperii un om aflat atât de aproape de ospățul viermilor. Cu toate astea, mă rodea faptul că mă luase așa, nerescuțuș, și mă strigase „băiete“.

— Ai fete, fermierule? Nu cumva stau ascunse prin beci? Las' că bătrânul Rike o să le dea de urmă.

La cuvintele astea, Bovid și-a ridicat ochii spre mine — o privire aspră și încărcată de durere.

— Câți ani ai, băiete?

Iarăși „băiete“ asta.

— Destui cât să te despici ca pe un sac înțesat ce ești, i-am răspuns, simțind cum, de data asta, mă cuprinde furia.

Nu-mi place să mă înfurii. Mă scoate din minți senzația asta. Dar cred că nici măcar nu-și dădea seama. Cred că nici nu mai știa că-l despicasem în două cu nici juma' de oră în urmă.

— Cincisprezece primăveri, nu mai mult. Nu poate fi mai mult...

Cuvintele i-au ieșit lent dintre buzele albastrii, care contrastau puternic cu fața lui lividă.

Ai ratat cu vreo două, i-aș fi zis, dar deja nu mă mai auzea. Cotiga a scos un scârțâit chiar în spatele meu; Gemt se apropia cu toporul picurând.

— Luați-i capul, le-am ordonat. Lăsați-i burdihanul ospăț corbilor.

Auzi la el, cincisprezece! Să am cinșpe ani și să pârjolesc sate!

Când oi ajunge la cinșpe, o să fiu deja Rege!

*Unii oameni sunt născuți să te scoată din pepeni.
Fratele Gemt era născut să scoată din pepeni o lume
întreagă.*

2

Mabberton a ars bine. Toate satele ardeau bine în vara aia. Makin zicea că-i o vară blestemată, prea afurisită ca să sloboadă vreun strop de ploaie — și nu greșea. Când intram în vreun sat, călare pe cai, valuri de praf se ridicau în urma noastră; când ieșeam de acolo, lăsam în spate vălătuci de fum.

— Cine ar fi fermier pe aici?

Lui Makin îi plăcea să pună întrebări.

— Cine o fi fată de fermier?

Am dat din cap spre Rike, care se legăna în șa, de-ajuns de obosit cât mai să cadă de pe cal, cu zâmbetul lui tâmp uitat pe buze și o bucată groasă de mătase agățată de armură. Habar n-am unde putuse găsi mătase în Mabberton.

— Fratele Rike chiar se bucură de micile plăceri ale vieții, a zis Makin.

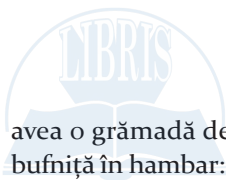
Și chiar o făcea. Rike avea în el o foame pentru plăcere. Era mistuit de foamea asta ca de un pârjol.

Bâlciul flăcărilor a cuprins repede sătucul Mabberton. Am intrat cu făclia în hanul cu acoperiș de paie, apoi focul ne-a gonit repede afară. Încă o zi sângeroasă din anii lungi de chin în ghearele morții care a cuprins imperiul nostru fărâmițat.

Makin s-a șters de sudoare, mănjindu-se peste tot cu funingine. Avea un adevărat talent la murdărie, Makin al nostru.

— Ei, frate Jorg, las' că nici tu nu te-ai dat în lături de la plăcerile vieții.

La asta n-aveam ce zice. „Câți ani ai?“ voise să știe fermierul ăla umflat. Destui cât să le-o trag fetelor lui. Aia mai grasă

avea o grămadă de comentat, la fel ca taică-său. Cârâia ca o bufniță în hambar: mă dureau urechile de la țipetele ei. Ailaltă, mai mare, mi-a plăcut mai mult. A fost destul de tăcută. Atât de tăcută încât a trebuit s-o înghiontesc de câteva ori, să văd dacă nu cumva a murit de frică. Dar nu cred să fi fost vreuna dintre ele tăcută când flăcările le-au ajuns...

Gemt mă ajungea călare din urmă, întrerupându-mă din visare.

— Oamenii Baronului or să vadă fumul de la douăj' de kilometri. Nu trebuia să-i dai foc.

A clătinat din cap, scuturându-și idioteția de coamă blondă într-o parte și-n alta.

— Nu trebuia! I s-a alăturat și cretinul de frate-său, strigând în urma noastră de pe murgul lui bătrân.

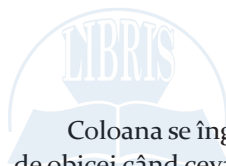
Îl lăsam să călărească murgul, cu cotiga prinsă la spate. Calul nu părea niciodată poteca. Murgul era mai inteligent decât Maical.

Lui Gemt îi plăcea să pună lucrurile în evidență. „Nu trebuia să arunci leșurile în fântână, acu' o să ni se facă sete.“ „Nu trebuia să-l omori pe popă, acu' o să avem ghinion.“ „Dacă o luam mai ușurel, acu' am fi luat o recompensă de la Baronul Kennick.“ Aveam așa o poftă să înfig cuțitul în beregata lui, că abia mă mai abțineam. Acolo, pe loc. Să mă aplec doar puțin și să-l vâr în gâtul lui. „Cum? Ce-ai zis, frate Gemt? Gâl, gâl? Nu trebuia să-ți tai gușa?“

— Oh, nu! am răcnit deodată, ca un apucat. Repede, Frate Rikey, mergi de te pișă pe Mabberton. Tre' să stingem focul ăla pejor.

— Oamenii Baronului or să-l vadă, a repetat Gemt cu încăpățănare, roșu tot la față.

Se făcea roșu ca sfecla dacă îl înfruntai. Iar fața aia roșie mă făcea să vreau și mai mult să-l căsăpesc. Cu toate astea, n-o făceam. Când ești conducător, ai responsabilități. Altfel pe cine-ai mai conduce?

Coloana se înghesuia în jurul nostru, așa cum se întâmpla de obicei când ceva nu era în regulă. Am tras de frâie și Gerrod s-a oprit tropăind și fornăind. M-am chiorât la Gemt și-am așteptat. Am așteptat ca toți cei treizeci și opt de frați ai mei să se apropie, iar Gemt s-a înroșit atât de tare încât ai fi zis că urechile or să-nceapă să-i sângereze.

— Unde mergem noi, fraților? am întrebat și m-am ridicat în scările de la șa, ca să le văd mai bine fețele pocite.

Am rostit întrebarea fără să ridic vocea și toți din jurul meu au tăcut ca să m-audă.

— Unde? am întrebat din nou. Sunt sigur că nu sunt singurul care știe. Fraților, țin eu secrete ascunse de voi?

Rike a părut puțin derutat de întrebarea mea și și-a încruntat sprâncenele. Grăsanul de Burlow s-a oprit în dreapta mea, iar în stânga îl aveam pe Nubanez, rânjindu-și dinții albi ce contrastau puternic cu fața neagră ca funinginea. Liniște.

— Fratele Gemt ne poate spune. Știe cum ar trebui să stea lucrurile și cum sunt în realitate.

Am zâmbit, deși mâna mă durea încă, tânjind să-i înfigă pumnalul în beregată.

— Unde mergem, Frate Gemt?

— La Wennith, pe Coasta Calului, a zis cu reticență în glas, de parcă el, unul, n-ar fi vrut să fie de acord cu așa ceva.

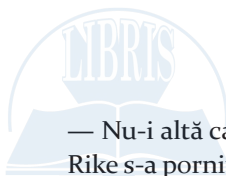
— Că bine zici. Și cum o să ajungem acolo? Toți aproape patruzeci, câți suntem, pe caii noștri cei făloși și furați?

Gemt își încorda falca. Acum se prinsese unde băteam.

— Cum o să ajungem acolo, dacă vrem o bucățică din plăcintă, cât e încă bună și fierbinte? am întrebat.

— Pe Drumul Moroilor! a răcnit Rike, peste poate de mulțumit că știe răspunsul. Pe unde dacă nu pe-acolo, am putea merge?

M-am întors spre Nubanez, cercetându-i privirea întunecată. Nu-i puteam citi expresia, dar l-am lăsat pe el să vadă ce se ascundea în spatele privirii mele.

— Nu-i altă cale.

Rike s-a pornit, m-am gândit, nu știe ce joc se joacă acum, dar îi place rolul lui.

— Oamenii Baronului știu spre ce ne îndreptăm? l-am întrebat pe Burlow Grasul.

— Căinii războiului urmează linia frontului, a zis.

Burlow Grasul nu-i prost. Gușa îi tremură de fiecare dată când deschide gura să vorbească, dar nu-i prost deloc.

— Deci...

M-am rotit să mă uit la ei toți, pe îndelete.

— Deci Baronul știe unde merg bandiții ca noi, și știe și pe ce cale.

Le-am dat timp să-mi înțeleagă vorbele.

— Și eu tocmai ce-am aprins un nenorocit de foc care să-l avertizeze pe el și pe-ai lui că nu-i o idee prea bună să ne urmeze.

Atunci, deodată, am înfipt pumnalul în Gemt. Nu era nevoie, dar chiar aveam chef s-o fac. Plus că a dansat destul de bine, gâl-gâl pe sângele lui, înainte să cadă de pe cal. Fața lui roșie s-a albit destul de repede.

— Maical, am ordonat eu. Ia-i capul.

Și a făcut-o.

Pur și simplu s-a întâmplat ca Gemt să-și aleagă un moment prost.

Indiferent ce îl pălise pe Fratele Maical, pe dinafară rămânea neschimbat. Arăta la fel de solid, la fel de dur și de acru ca toți ceilalți. Dar asta numai până când i se punea o întrebare.

3

— Doi morți și doi care încă se zvârcolesc.

Makin rânjea cu gura până la urechi.

Ne făcuserăm tabăra chiar lângă spânzurătoare, în caz de ceva, dar Makin galopase înaintea noastră, ca să verifice locurile. M-am gândit că veștile astea, cu doi viețuitori dintre cei patru prizonieri ținuți în cușca spânzurătorii, or să-i înve-selească pe frați.

— Doi, a bombănit Rike.

S-a obosit prea mult, iar când e obosit, Micul Rikey vede mereu jumătatea goală a cuștii.

— Doi! a urlat Nubanezul mai departe, înspre coloana ce se forma în urma noastră.

Vedeam cum o parte dintre băieți fac schimb de monede, pe felurite rămășaguri. Drumul Moroilor e mai plictisitor decât slujba de duminică. O tot ține drept și fără hârtoape. Atât de drept încât ai putea ucide doar ca să poți face stânga sau dreapta. Atât de neted încât ajungi să aplauzi dacă dai peste vreun suiş. Iar de-o parte și de alta, doar mlaștină și muște, mlaștină, muște, muște și iar mlaștină. Pe Drumul Moroilor n-ai să vezi nimic mai bun decât doi condamnați într-o cușcă.

Ciudat că nu mi-am pus întrebarea: ce caută o cușcă în mijlocul pustietății, cu doi viermi băgați în ea? Am luat lucrurile altfel, ca și când aș fi dat peste o comoară. Careva și-a lăsat în urmă prizonierii să moară, atârnați în cuști, pe marginea drumului. Un loc destul de bizar ales, dar, oricum, o distracție pe gratis pentru mica mea bandă. Frații începeau să dea semne de nerăbdare, așa că l-am îmboldit pe Gerrod, care a pornit la trap. Un cal bun, Gerrod. S-a scuturat de toropeala care îl cuprinsese și a tropăit mai departe. Pe niciun alt drum nu se tropăie ca pe Drumul Moroilor.